

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt VIII. Ex Gregorio Magno.

[urn:nbn:de:hbz:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:1-46059)

quidem iusti præsumere non audebis; intelliges tamē ad gloriæ tuæ probationē, euenire quod pateris. Quid verò sanctissimus Pontifex Leo? Apertissimè quidem Serm. 7. de Epiphania Domini, Si quid, inquit, laboris incidimus; nunquam nisi nostro merito sustinemus. Quis enim gloriabitur castum se habere cor, aut mundum se esse à peccato? Et, dicente beato Ioanne, Si dixerimus quia peccatum non habemus, quis inuentur ita immunis à culpa, vt in eo non habeat vel iustitia quod arguat, vel misericordia quod remittat?

CAPVT VIII.

Ex Gregorio Magno.

NON præteribimus sanctum Pontificem Gregorium, quem docere constat, atque etiam inculare, beatum Prophetam Iob, non propter sua peccata & merita, omnia illa fuisse perpeffum. Cum enim genera percussionum recenseret, Alia, inquit, percussio est qua peccator percutitur, vt sine retractatione puniatur: alia qua peccator percutitur, vt corrigatur: alia qua nonnunquam quisque percutitur, non vt præterita corrigat, sed ne ventura committat: alia qua plerunque percutitur, per quam nec præterita culpa corrigitur, nec futura prohibetur; sed dum inopinatus salus percussione sequitur, saluati virtus cognita ardentius ametur; cumque innoxius flagello atteritur, et per patientiam meritorum summa cumuletur. Ac postea singula hæc genera percussionum declarans exemplis, ad postremum, genus beatum Iob pertinere demonstrat; quem amici dum percussione genera, inquit, distinguere nesciunt, percussum pro culpa crediderunt. Et libro nono Moralium, ad illud, Multiplicabit vulnera mea sine causa; vt sæpè, inquit, iam diximus, nequaquam Iob percussus est, vt in eo percussio vitium

Tom. 6. 11.
- 117. 118.
- 119. 120.
- 121. 122.
- 123. 124.
- 125. 126.
- 127. 128.
- 129. 130.

Cap. 9. præfationis in Iob.

Cap. 16.

vitium tergeret, sed vt meritum auget. Et libro decimo sexto, capite vigesimo, Flagella bonorum, inquit, aut vitia perpetrata purgant, aut ea quæ poterant perpetrari futura, deuitant; beatus autē Iob in flagello positus, nec à peccatis præcedentibus purgabatur, nec ab imminentibus tegebatur; sed eius tantummodo in flagello virtus augebatur. Hæc, aliaque similia diuus Gregorius, cūm beati Iob meminit: quæ eò videlicet spectant omnia, ne propter sua peccata puniēda vel corrigēda, afflictus fuisse credatur. Sed idem ille nihilominus Pastoralis sui parte tertia, admonitione decima tertia, cūm demonstrat quomodo afflictus & ægri admonendi sint, diuersum quiddam possit videri tradidisse. producta enim ex epistola ad Hebræos scriptura, Fili mi, noli negligere disciplinam Domini, ne *Cap 12.* que fatigeris, cūm ab eo argueris: quem enim diligit Dominus, castigat: flagellat autem omnem filium quem recipit; mox subiūgit: Hinc Psalmista ait, Multæ tribulationes iustorum, & de omnibus his liberabit eos Dominus. hinc quoque beatus Iob, in dolore *Iob 10.* exclamans ait, Si iustus fuero, non leuabo caput, saturatus afflictione & miseria. Quid his significat, nisi beatum Iob fuisse tanquam filium castigatum à Domino, qui non ita iustus esset, vt leuare caput posset? Et addit, admonendum egrum esse, vt si cælestem patriam suam esse credat, necessariò in hac labores velut in aliena patiat. Idcirco enim in ædificatione tēpli Salomonis, lapides extra tonsos esse, vt in constructione tēpli Domini absque mallei sonitu ponerentur; Quia videlicet nūc foris, inquit, per flagella tūdimur, vt intus in templum Domini postmodum sine disciplina percussione disponamur; quatenus quicquid est in nobis superfluum, modò percussio resecat, & tunc sola nos in ædificio concordia charitatis liget. Denique in fine eiusdem admonitionis, Cur, inquit,

856 DE CHRISTIANA LIBERTATE
asperum credatur, vt à Deo homo toleret flagella pro
malis, si tanta Deus pertulit ab homine mala pro bo-
nis? hoc insinuat, quod suprâ diuus Cyprianus, eo dis-
crimine hominem à Christo seiungi; quòd quisque
nostrum patiatur à Deo pro suis peccatis & malis,
cùm ille pro bonis quidem passus sit suis, pro peccatis
verò & malis alienis.

CAPVT IX.

*Quanam esse queat ratio conciliandi suprâ positas
veterum sententias.*

HA NC tam apparentem sententiarum aduersita-
tem, quæ pluribus tamen demonstrari potuerat,
idcirco subiiciendam oculis duxi, vt neque mirum vi-
deretur, si in pugnantem assertiones distraheretur eru-
ditorum hominum studia, & vt aliqua, si inueniri pos-
set, conciliandi ratio quæreretur. Ad eam verò inue-
niendam adiumento forsitan fuerit, si adhibita distin-
ctione, aliam statuerimus generalem malorum huius
vitæ causam, & cõmunem originem, tanquam fon-
tem atque principium, vnde hæc cuncta manarunt:
aliam vnique peculiarem ac propriam: si deinde
fructum quendam atque vtilitatē afflictionis ab eius
proprio & principali fine seiunxerimus: denique si
animaduernerimus, non parum interesse, quid de se-
ipso quisque humiliter agnoscat, & quid de alijs pro-
nunciet. Fontem ergo mali totius, statusque huius
ærumnosi principium ac meritum commune, constat
esse primam illam duorum hominum offensam, ex
qua omnium vitiata natura est; & sic vitiata, vt ex ori-
gine sua, quemadmodum Augustinus docet, omnibus
esset dignissima pœnis. Per vnū enim hominem pec-
catum intravit in mundum, & per peccatum mors, &
sic in omnes homines pertransijt. Eam ob causam non
dubi-